

ULUSLARARASI TAHKİMDE YENİLDİK

Aydınlık Dergisi, 15 Ağustos 1999

Yıldırım Koç

Bu yazı yayımlandığında, imtiyaz sözleşme ve şartlaşmalarında uluslararası tahkim konusundaki mücadelenin ilk aşamasını kaybetmiş olma olasılığımız yüksek. Anlaşıldığı kadarıyla, özelleştirmenin Anayasa'ya sokulması ve Danıştay'ın yetkilerinin kısıtlanması konularındaki değişiklikler de yapılmış olacak.

Peki, karşı çıkarak kötü mü ettik? Küreselleşme karşısında boyun eğip, zararlarını azaltmaya yönelik bir politika mı izlemeliydik?

Bu soru geçmişte de birçok kez soruldu. Örneğin, 12 Eylül sonrasında bazıları çeşitli biçimlerde karşı çıkmayı veya günün koşulları elvermediğinden seslerini fazla yükseltmeden de olsa tepki göstermeyi yeğlediler. Bazıları, işbirliği yaparak, gelebilecek zararları azaltabileceği umunduydu. Bazıları ise yanlış değerlendirmelerle, kişisel çıkar hesaplarıyla veya korkuyla tam bir işbirliği içine girdiler. Bugün kimin konuşma hakkının olduğu açık.

Bu soru yakın geçmişte özelleştirme konusunda soruldu ve soruluyor. Emek cephesindeki bazı kişiler, özelleştirme sürecine katılarak, bunun zararlarının azaltılabileceğini savundu. Birçok insan da özelleştirmeye cepheden karşı çıktı. Kimin haklı olduğu yavaş yavaş ortaya çıkmaya başladı.

Emek Platformunu oluşturan örgütler ve daha birçok kuruluş ve yüzbinlerce kişi, imtiyaz şartlaşma ve sözleşmelerinde uluslararası tahkime, özelleştirmenin anayasal güvence altına alınmasına ve Danıştay'ın yetkilerinin kısıtlanmasına karşı çıktı ve çıkıyor. Bu konuda, Emek Platformu Başkanlar Kurulu'nun 9 Ağustos 1999 günlü açıklamasında yer aldığı biçimde, bir halkoylaması yapılsa, 10 Ağustos 1999 gecesi ilk oylaması yapılan değişikliklere oy verenlerin mahcup olacağı da açık. Ancak siyasal dengeler ve ekonomik baskılar, siyasi partilerin bugünkü tavrına yol açtı.

Haklı olan biziz. Tarihte her zaman haklı olanlar kazanmadı. Tam tersine, haklı olanlar genellikle kaybetti. Ama kaybedenler bile, haklı olmanın, haklı olan için mücadele etmiş olmanın onurunu ve gururunu yaşadılar.

Uluslararası tahkimde ilk aşamada mücadeleyi kaybettik. Ama bu konuda yeni aşamalar gündeme gelecek. IMF'ye boyun eğenler, istediklerini yaptırmanın kolay olmadığını öğrenmeliler. Bunun ardından sosyal güvenlik reformu yasa tasarısı tartışılacak. Buna karşı kitlesel tepkiyi örgütlemek daha kolay olacak. Ama bunda da uzlaşmayacağız, IMF'ye teslim olmayacağız. Bu mücadeleyi de kaybedebiliriz. Ancak elimizden geleni yapmazsak, bunun ardından kıdem tazminatı gelecek, ikramiyeler gelecek, özelleştirme hızlanacak. Bugün yenilebiliriz. Ama bizi yenenler öyle bir bedel ödemek zorunda kalmalılar ki, bir daha üzerimize gelmeye kalktıklarında ödedikleri bedel akıllarına gelmeli.

Mustafa Kemal Paşa Samsun'a çıktıktan sonra Amasya'ya doğru yola koyulduğunda galiba Havza'da eski bir askeriyle karşılaşır. Askeri, "Paşam, nereye?" der. Mustafa Kemal de, vatanı kurtarmak gerektiğini anlatır. Eski askerin yanıtı ise, "Paşam, benim için vatan, tarlamın bittiği yerde bitiyor" olur. Mustafa Kemal'in dehası, vatanını tarlası ile sınırlayan köylülerden oluşan bir toplumdur, emperyalizme karşı ilk başarılı ulusal kurtuluş savaşını veren bir ulus yaratmış olmasıdır.

Bugün birçok işçi için uluslararası tahkim ve özelleştirme, henüz tarlanın sınırlarının ötesinde kalıyor. "Tarla"dan "vatan" anlayış ve duygusuna geçmek, günlük çıkardan, sınıfın ve ulusun uzun vadeli çıkarlarına geçebilmek, çok zor bir süreç. Ama bunu da başaracağız. Yenilgi anlarında moral bozmak yerine, yenilgiden öğrenmek, yenilgiden dersler çıkarmak daha doğrudur. Haklı olan biziz. Teslim olmadık. Bugün için gücümüz yetmedi. Sabırla gücümüzü artıracacağız. Bir gün mutlaka bu ülkenin bağımsızlığını ve emeğin kurtuluşunu sağlayacağız.